

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

8. května 2019*

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská a měnová politika – Nařízení (EU) č. 1024/2013 – Článek 6 odst. 4 – Nařízení (EU) č. 468/2014 – Článek 70 odst. 1 – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Úkoly svěřené Evropské centrální bance (ECB) – Jednotný mechanismus dohledu – Plnění těchto úkolů příslušnými vnitrostátními orgány – ‚Méně významná‘ úvěrová instituce – ‚Zvláštní okolnosti‘, které odůvodňují klasifikaci úvěrové instituce jako ‚méně významné‘“

Ve věci C-450/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 26. července 2017,

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, se sídlem v Karlsruhe (Německo), zastoupená A. Glosem, T. Lübbigem a M. Benzिंगem, Rechtsanwälte,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Evropská centrální banka (ECB), zastoupená E. Koupepidou a R. Baxem, jako zmocněnci, ve spolupráci s H.-G. Kamannem, Rechtsanwalt,

žalovaná v řízení v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená W. Möllsem a K.-P. Wojcikem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice v řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, A. Rosas, L. Bay Larsen a M. Safjan, soudci,

generální advokát: G. Hogan,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. prosince 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Kasačním opravným prostředkem se Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (dále jen „Landeskreditbank“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 16. května 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB (T-122/15, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:337), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Evropské centrální banky (ECB) ECB/SSM/15/1 ze dne 5. ledna 2015, přijatého podle čl. 6 odst. 4 a čl. 24 odst. 7 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63) (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

Nařízení č. 1024/2013

- 2 Bod 55 odůvodnění nařízení č. 1024/2013 zní:

„Tím, že ECB převezme úkoly v oblasti dohledu, to pro ni též znamená, že přijímá významnou odpovědnost chránit finanční stabilitu v Unii a uplatňovat své pravomoci dohledu co nejúčinnějším a nejprůměrnějším způsobem. [...]“

- 3 Článek 1 první pododstavec tohoto nařízení stanoví:

„Tímto nařízením se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu s plným ohledem na jednotu a integritu vnitřního trhu a řádnou péči o tuto jednotu a integritu, a to na základě rovného zacházení s úvěrovými institucemi s cílem předcházet regulatorní arbitráži.“

- 4 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Úkoly svěřené ECB“, v odstavci 1 stanoví:

„V rámci článku 6 má ECB v souladu s odstavcem 3 tohoto článku výlučnou pravomoc plnit ve vztahu ke všem úvěrovým institucím usazeným v zúčastněných členských státech následující úkoly pro účely obezřetnostního dohledu:

[...]“

- 5 Článek 6 téhož nařízení stanoví:

„1. ECB plní své úkoly v rámci jednotného mechanismu dohledu sestávajícího z ECB a příslušných vnitrostátních orgánů. ECB odpovídá za účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.

[...]

4. Pokud jde o úkoly vymezené v článku 4 s výjimkou odst. 1 písm. a) a c) uvedeného článku, plní ECB povinnosti stanovené v odstavci 5 tohoto článku a vnitrostátní příslušné orgány plní povinnosti stanovené v odstavci 6 tohoto článku, a to podle rámce a postupů uvedených v odstavci 7 tohoto

článku, pokud jde o dohled nad těmito úvěrovými institucemi, finančními holdingovými společnostmi, smíšenými finančními holdingovými společnostmi nebo pobočkami usazenými v zúčastněných členských státech a patřícími úvěrovým institucím usazeným v nezúčastněných členských státech:

- těmi, které jsou méně významné na konsolidovaném základě, na nejvyšší úrovni konsolidace v rámci zúčastněných členských států, nebo jednotlivě ve zvláštním případě poboček usazených v zúčastněných členských státech a patřících úvěrovým institucím usazeným v nezúčastněných členských státech. Hodnocení jejich významu probíhá podle následujících kritérií:
 - i) velikost;
 - ii) důležitost pro hospodářství Unie nebo kteréhokoli zúčastněného členského státu;
 - iii) význam přeshraniční činnosti.

S ohledem na první pododstavec se s výjimkou případů odůvodněných zvláštními okolnostmi, jež budou podrobněji stanoveny v metodice, úvěrová instituce, finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost nepovažuje za méně významnou, je-li splněna kterákoli z následujících podmínek:

- i) celková hodnota jejích aktiv převyšuje 30 miliard EUR;
- ii) poměr jejích celkových aktiv vůči HDP zúčastněného členského státu, v němž je usazena, převyšuje 20 %, není-li celková hodnota jejích aktiv nižší než 5 miliard EUR;
- iii) v návaznosti na oznámení od vnitrostátního příslušného orgánu, že danou instituci považuje za instituci s podstatným významem pro domácí ekonomiku, přijme ECB rozhodnutí, které na základě komplexního posouzení dané úvěrové instituce včetně posouzení její rozvahy, jež ECB provede, tento podstatný význam úvěrové instituce potvrdí.

ECB může rovněž z vlastního podnětu určitou instituci považovat za instituci s podstatným významem, pokud tato instituce zřídila bankovní dceřiné společnosti ve více než jednom zúčastněném členském státě a její aktiva a závazky spojené s přeshraniční činností představují podstatnou část jejích celkových aktiv nebo závazků, na něž se vztahují podmínky stanovené v příslušné metodice.

Ty, pro něž bylo požádáno o veřejnou finanční pomoc nebo takovou pomoc obdržely přímo z Evropského nástroje finanční stability [(EFSF)] nebo [Evropského mechanismu stability (ESM)], se nepovažují za méně významné.

Bez ohledu na předchozí pododstavce plní ECB úkoly, které jsou jí svěřeny tímto nařízením, ve vztahu ke třem nejvýznamnějším úvěrovým institucím v každém zúčastněném členském státě, neodůvodňují-li zvláštní okolnosti jiný postup.

5. Pokud jde o úvěrové instituce uvedené v odstavci 4 a podle rámce vymezeného v odstavci 7:

[...]

- b) je-li to nezbytné k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu, může ECB kdykoli z vlastního podnětu po konzultaci vnitrostátních příslušných orgánů nebo na žádost vnitrostátního příslušného orgánu rozhodnout, že bude sama přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci ve vztahu k jedné nebo více úvěrovým institucím uvedeným v odstavci 4, včetně případů, kdy bylo požádáno o finanční pomoc nebo kdy byla taková pomoc poskytnuta nepřímo z Evropského nástroje finanční stability nebo ESM;

[...]

6. Aniž je dotčen odstavec 5 tohoto článku, vykonávají vnitrostátní příslušné orgány úkoly uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b), d) až g) a i) a jsou odpovědné za tyto úkoly a za přijímání všech relevantních rozhodnutí v oblasti dohledu, pokud jde o úvěrové instituce uvedené v odst. 4 prvním pododstavci tohoto článku, a to podle rámce a postupů uvedených v odstavci 7 tohoto článku.

[...]

Příslušné vnitrostátní orgány pravidelně předkládají ECB zprávu o výkonu činností prováděných podle tohoto článku.

7. ECB na základě konzultace s vnitrostátními příslušnými orgány zúčastněných členských států a na základě návrhu Rady dohledu přijme a zveřejní rámec pro provádění tohoto článku. [...]

8. Kdykoli jsou ECB nápomocny vnitrostátní příslušné nebo pověřené orgány za účelem plnění úkolů jí svěřených tímto nařízením, dodržují ECB a vnitrostátní příslušné orgány ustanovení příslušných aktů Unie ve vztahu k rozdělení odpovědnosti a spolupráce mezi příslušnými orgány z různých členských států.“

6 V článku 24 nařízení č. 1024/2013 je uvedeno:

„1. ECB ustaví správní revizní komisi pro účely provádění vnitřního správního přezkumu na základě žádosti o přezkum podané v souladu s odstavcem 5, pokud jde o rozhodnutí přijatá ECB při výkonu pravomocí, které jí jsou svěřeny tímto nařízením. Rozsah vnitřního správního přezkumu je omezen na procesní a věcný soulad příslušného rozhodnutí s tímto nařízením.

[...]

5. Každá fyzická nebo právnická osoba může v případech uvedených v odstavci 1 požádat o přezkum rozhodnutí ECB, které jí je určeno nebo které se jí přímo nebo nepřímo [a osobně] týká. Žádost o přezkum rozhodnutí Rady guvernérů uvedeného v odstavci 7 není přípustná.

6. Žádost o přezkum spolu s odůvodněním se podává ECB písemně do jednoho měsíce od oznámení rozhodnutí osobě požadující přezkum, popřípadě není-li oznámeno, ode dne, kdy se o tomto rozhodnutí uvedená osoba dozví.

7. Po rozhodnutí o přípustnosti přezkumu správní revizní komise vydá stanovisko, a to ve lhůtě přiměřené naléhavosti dané věci a nejpozději dva měsíce od doručení žádosti, a předá záležitost Radě dohledu za účelem přípravy nového návrhu rozhodnutí. Rada dohledu zohlední stanovisko správní revizní komise a neprodleně předloží nový návrh rozhodnutí Radě guvernérů. Nový návrh rozhodnutí původní rozhodnutí zruší, nebo jej nahradí rozhodnutím se stejným obsahem, nebo jej nahradí rozhodnutím s pozměněným obsahem. Nový návrh rozhodnutí se pokládá za přijatý, pokud Rada guvernérů nevznesla ve lhůtě nejdéle deseti pracovních dní námitku.

[...]

9. Stanovisko vydané správní revizní komisí, nový návrh rozhodnutí předložený Radou dohledu a rozhodnutí přijaté Radou guvernérů podle tohoto článku se odůvodňují a oznamují stranám.

10. ECB přijme rozhodnutí, jímž se stanoví pravidla fungování správní revizní komise.

[...]“

Nařízení (EU) č. 468/2014

- 7 V bodě 9 odůvodnění nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce Evropské centrální banky s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1), je uvedeno:

„[...] toto nařízení dále rozvíjí a upřesňuje postupy spolupráce, které jsou na základě nařízení o jednotném mechanismu dohledu zavedeny v rámci jednotného mechanismu dohledu mezi ECB a vnitrostátními příslušnými orgány, případně rovněž vnitrostátními pověřenými orgány, a tím zajišťuje účinné a konzistentní fungování jednotného mechan[is]mu dohledu.“

- 8 Článek 1 odst. 1 tohoto nařízení zní:

„Toto nařízení stanoví pravidla týkající se všech těchto skutečností:

- a) rámce uvedeného v čl. 6 odst. 7 nařízení [č. 1024/2013], tj. rámce pro provádění článku 6 nařízení [č. 1024/2013], pokud se týká spolupráce v rámci jednotného mechanismu dohledu, který obsahuje:
- i) specifickou metodiku pro posouzení a přezkum toho, zda dohlížený subjekt je klasifikován jako významný či méně významný podle kritérií vymezených v čl. 6 odst. 4 nařízení [č. 1024/2013], a opatření vyplývající z tohoto posouzení,

[...]

[...]“

- 9 Článek 70 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zvláštní okolnosti, které vedou ke klasifikaci významného dohlíženého subjektu jako méně významného“, stanoví:

„1. Zvláštní okolnosti ve smyslu druhého a pátého pododstavce čl. 6 odst. 4 nařízení [č. 1024/2013] (dále jen ‚zvláštní okolnosti‘) jsou dány, nastanou-li zvláštní a skutkové okolnosti, kvůli nimž je klasifikace subjektu jako významného nepřiměřená s ohledem na cíle a zásady nařízení [č. 1024/2013], a zejména s ohledem na nezbytnost zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu.

2. Pojem ‚zvláštní okolnosti‘ se vykládá úzce.“

- 10 Článek 71 nařízení č. 468/2014, nadepsaný „Posuzování výskytu zvláštních okolností“, zní takto:

„1. Zda jsou dány zvláštní okolnosti, které odůvodňují klasifikaci subjektu, který by jinak byl významným dohlíženým subjektem, jako méně významného, se určí v každém jednotlivém případě a konkrétně pro dotčený dohlížený subjekt nebo dohlíženou skupinu, nikoli však pro kategorie dohlížených subjektů.

[...]“

Rozhodnutí 2014/360/EU

- 11 Správní revizní komise uvedená v článku 24 nařízení č. 1024/2013 byla zřízena rozhodnutím Evropské centrální banky 2014/360/EU ze dne 14. dubna 2014 o zřízení správní revizní komise a o pravidlech jejího fungování (Úř. věst. 2014, L 175, s. 47).

12 Článek 7 odst. 1 tohoto rozhodnutí stanoví:

„Každá fyzická nebo právnická osoba, jíž je rozhodnutí ECB na základě nařízení [č. 1024/2013] určeno nebo které se jí přímo nebo nepřímo [a osobně] týká a která chce požádat o vnitřní správní přezkum [...], tak učiní formou písemné žádosti o přezkum podané k tajemníkovi, přičemž v žádosti označí rozporované rozhodnutí. Žádost o přezkum se podává v jednom z úředních jazyků Unie.“

13 Článek 16 uvedeného rozhodnutí stanoví:

„1. Správní revizní komise přijme stanovisko k přezkumu ve lhůtě přiměřené naléhavosti dané věci, avšak nejpozději dva měsíce od doručení žádosti o přezkum.

2. Ve stanovisku navrhne, zda by původní rozhodnutí mělo být zrušeno, nahrazeno rozhodnutím se stejným obsahem, nebo nahrazeno rozhodnutím s pozměněným obsahem. Má-li být původní rozhodnutí nahrazeno rozhodnutím s pozměněným obsahem, musí být ve stanovisku obsaženy návrhy nezbytných změn.

[...]“

14 Článek 18 téhož rozhodnutí stanoví:

„Stanovisko správní revizní komise, nový návrh rozhodnutí předložený Radou dohledu a nové rozhodnutí přijaté Radou guvernérů s uvedením příslušného odůvodnění stranám oznámí tajemník Rady guvernérů.“

Skutkový základ sporu

15 Landeskreditbank je právnická osoba veřejného práva zřízená zákonem, jejímž jediným vlastníkem je spolková země Bádensko-Württembersko (Německo).

16 Dne 25. června 2014 informovala ECB Landeskreditbank v podstatě o tom, že tato banka v důsledku svého významu spadá pouze pod dohled ECB, a nikoli pod sdílený dohled v rámci jednotného mechanismu dohledu dle čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013, a vyzvala ji k předložení vyjádření.

17 Dne 10. července 2014 Landeskreditbank tuto analýzu zpochybnila, a to mimo jiné s odkazem na výskyt zvláštních okolností ve smyslu tohoto ustanovení a článků 70 a 71 nařízení č. 468/2014.

18 Dne 1. září 2014 přijala ECB rozhodnutí, kterým Landeskreditbank klasifikovala jako „významný subjekt“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013.

19 Dne 6. října 2014 Landeskreditbank požádala o přezkum tohoto rozhodnutí podle čl. 24 odst. 1, 5 a 6 nařízení č. 1024/2013, ve spojení s článkem 7 rozhodnutí 2014/360. Dne 23. října 2014 se konalo jednání před správní revizní komisí.

20 Dne 20. listopadu 2014 vydala správní revizní komise stanovisko, ve kterém konstatovala, že rozhodnutí ECB ze dne 1. září 2014 je v souladu s právními předpisy.

21 Sporným rozhodnutím ECB dne 5. ledna 2015 toto rozhodnutí zrušila a nahradila, přičemž kvalifikaci Landeskreditbank jako „významného subjektu“ zachovala. ECB v rozhodnutí v podstatě zdůraznila následující:

– kvalifikace Landeskreditbank jako „významného subjektu“ není v rozporu s cíli nařízení č. 1024/2013;

- rizikový profil subjektu není ve stadiu jeho kvalifikace relevantní a článek 70 nařízení č. 468/2014 nelze vykládat tak, že zahrnuje kritéria, která nemají základ v nařízení č. 1024/2013;
- i kdyby ECB konstatovala, že v případě Landeskreditbank nastaly zvláštní okolnosti, musela by rovněž ověřit, zda takové okolnosti odůvodňují změnu klasifikace Landeskreditbank na „méně významný“ subjekt;
- podle čl. 70 odst. 2 nařízení č. 468/2014 je pojem „zvláštní okolnosti“ nutno vykládat úzce, a klasifikace subjektu tudíž může být změněna z „významného“ subjektu na „méně významný“ pouze v případě, že by přímý dohled ECB byl nepřiměřený;
- zohlednění zásady proporcionality pro účely výkladu neukládá ECB povinnost ověřit, zda je uplatnění kritérií čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013 na určitý subjekt proporcionalní; přezkum „nepřiměřenosti“ kvalifikace určitého subjektu jako „významného“ není totéž jako přezkum proporcionality;
- vhodnost vnitrostátních rámců dohledu a jejich schopnost uplatňovat vysoké standardy dohledu neumožňují učinit závěr, že výkon přímého obezřetnostního dohledu ze strany ECB je nepřiměřený, jelikož nařízení č. 1024/2013 uvedený výkon nepodmiňuje prokázáním nevhodnosti vnitrostátních rámců dohledu či vnitrostátních standardů dohledu.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 22 Landeskreditbank podala žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. března 2015.
- 23 Landeskreditbank uvedla na podporu žaloby pět důvodů, které v podstatě vycházely zaprvé z porušení čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014 při výběru kritérií uplatněných ECB, zadruhé ze zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností, zatřetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění, začtvrté ze zneužití pravomoci plynoucího ze skutečnosti, že ECB neuplatnila svou posuzovací pravomoc, a zapáté z porušení povinnosti ECB zohlednit všechny relevantní okolnosti projednávané věci.
- 24 Tribunál napadeným rozsudkem žalobu Landeskreditbank zamítl.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 25 Landeskreditbank v kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:
 - napadený rozsudek zrušil;
 - zrušil sporné rozhodnutí a nařídil, aby byly zachovány účinky nahrazení rozhodnutí ECB ze dne 1. září 2014;
 - podpůrně, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Tribunálu a
 - uložil ECB náhradu nákladů řízení.
- 26 ECB navrhuje, aby Soudní dvůr:
 - kasační opravný prostředek zamítl a

– uložil Landeskreditbank náhradu nákladů řízení.

27 Evropská komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl a

– uložil Landeskreditbank náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

28 Landeskreditbank vznáší na podporu kasačního opravného prostředku tři důvody.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

29 Landeskreditbank v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku namítá porušení unijního práva v souvislosti s výkladem a použitím čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014.

30 Tento důvod je rozdělen na tři části.

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

31 Landeskreditbank v rámci první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku v podstatě tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil pojem „zvláštní okolnosti“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014, a zejména pochybil, pokud tato ustanovení nevyložil v souladu se zásadou proporcionality.

32 Nařízením č. 1024/2013 byla podle Landeskreditbank na ECB převedena výlučná pravomoc v oblasti obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi pouze ve vztahu k významným úvěrovým institucím; k obezřetnostnímu dohledu nad méně významnými úvěrovými institucemi mají i nadále pravomoc vnitrostátní orgány.

33 Landeskreditbank se v tomto ohledu domnívá, že Tribunál měl podle zásady proporcionality vyložit čl. 6 odst. 4 druhý pododstavec nařízení č. 1024/2013 a článek 70 nařízení č. 468/2014 v tom smyslu, že subjekt musí být kvalifikován jako „méně významný“, pokud je přímý obezřetnostní dohled nad tímto subjektem ze strany příslušných vnitrostátních orgánů vzhledem ke zvláštním a skutkovým okolnostem daného případu podle všeho s to dosahovat cílů nařízení č. 1024/2013 přinejmenším stejně dobře jako přímý obezřetnostní dohled ze strany ECB.

34 Landeskreditbank kromě toho Tribunálu vytýká, že porušil výkladovou zásadu *ut res magis valeat quam pereat* a zákaz vyžadovat *probatio diabolica*, jelikož výklad pojmu „zvláštní okolnosti“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014, který Tribunál provedl, zbavuje tato ustanovení jejich užitečného účinku, jelikož znemožňuje prokázání existence takových okolností.

35 ECB a Komise argumentaci Landeskreditbank zpochybňují.

– Závěry Soudního dvora

- 36 Jak Tribunál správně uvedl v bodě 64 napadeného rozsudku, argumentace navrhovatelky, která vychází z předpokladu, že vnitrostátní orgány mají podle čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013 i nadále pravomoc plnit úkoly uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) a d) až i) tohoto nařízení ve vztahu k subjektům kvalifikovaným jako „méně významné“, nemůže zpochybnit způsob, jakým Tribunál vyložil předpisy týkající se pravomoci, kterou Rada svěřila ECB v oblasti obezřetnostního dohledu.
- 37 Co se totiž předně týče rozsahu pravomoci ECB v oblasti přímého obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi, je třeba připomenout, že článek 4 nařízení č. 1024/2013, nadepsaný „Úkoly svěřené ECB“, v odstavci 1 stanoví, že v rámci článku 6 tohoto nařízení má ECB „výlučnou pravomoc“ plnit úkoly uvedené v tomto čl. 4 odst. 1 pro účely obezřetnostního dohledu ve vztahu ke „všem“ úvěrovým institucím usazeným v zúčastněných členských státech; tento článek nerozlišuje mezi významnými institucemi a méně významnými institucemi.
- 38 Ze znění čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 tedy plyne, že ECB má výlučnou pravomoc plnit úkoly uvedené v tomto ustanovení ve vztahu ke všem těmto institucím.
- 39 Je pravda, že podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 ECB plní své úkoly v rámci jednotného mechanismu dohledu sestávajícího z ECB a příslušných vnitrostátních orgánů a odpovídá za účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.
- 40 Příslušné vnitrostátní orgány podle čl. 6 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 vykonávají v těchto souvislostech úkoly uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b), d) až g) a i) tohoto nařízení a jsou odpovědné za tyto úkoly a za přijímání všech relevantních rozhodnutí v oblasti dohledu, pokud jde o úvěrové instituce uvedené v tomto čl. 6 odst. 4 prvním pododstavci, tj. instituce, které jsou podle kritérií uvedených v posledně zmíněném ustanovení „méně významné“.
- 41 Příslušné vnitrostátní orgány tedy ECB pomáhají při plnění úkolů, které jí svěřuje nařízení č. 1024/2013, a to tak, že na decentralizované úrovni provádí některé z těchto úkolů ve vztahu k méně významným úvěrovým institucím ve smyslu čl. 6 odst. 4 prvního pododstavce tohoto nařízení.
- 42 Podle bodu 9 odůvodnění nařízení č. 468/2014 toto nařízení dále rozvíjí a upřesňuje postupy spolupráce, které jsou na základě nařízení č. 1024/2013 zavedeny v rámci jednotného mechanismu dohledu mezi ECB a vnitrostátními příslušnými orgány, a tím zajišťuje účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu.
- 43 Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 468/2014 toto nařízení mimo jiné stanoví rámec uvedený v čl. 6 odst. 7 nařízení č. 1024/2013, tj. rámec pro provádění tohoto článku 6, který upravuje spolupráci mezi ECB a příslušnými vnitrostátními orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu.
- 44 Podle uvedeného čl. 1 odst. 1 písm. a) bodu i) obsahuje nařízení č. 468/2014 v části IV pravidla pro určování postavení dohlíženého subjektu jako významného nebo méně významného v souladu s kritérii uvedenými v čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013 a v této souvislosti vymezuje pojem „zvláštní okolnosti“ ve smyslu posledně uvedeného ustanovení, které mohou odůvodnit klasifikaci dohlíženého subjektu jako méně významného, ačkoliv splňuje kritéria pro klasifikaci jako významného.
- 45 Článek 70 odst. 1 nařízení č. 468/2014 v tomto ohledu stanoví, že takovými okolnostmi jsou zvláštní a skutkové okolnosti, kvůli nimž je klasifikace dohlíženého subjektu jako významného nepřiměřená s ohledem na cíle a zásady nařízení č. 1024/2013, a zejména s ohledem na nezbytnost zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu.

- 46 Ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že relevantními okolnostmi, které pro účely výkonu přímého obezřetnostního dohledu odůvodňují klasifikaci subjektu, který by měl být na základě kritérií uvedených v čl. 6 odst. 4 druhém pododstavci nařízení č. 1024/2013 v zásadě klasifikován jako významný, jako méně významného, jsou pouze okolnosti, které souvisejí s přiměřeností či nepřiměřeností klasifikace tohoto subjektu jako významného.
- 47 Vnitrostátní orgány tudíž mohou vykonávat přímý obezřetnostní dohled nad významným subjektem pouze tehdy, pokud nastaly okolnosti, které nasvědčují tomu, že klasifikace tohoto subjektu jako významného je nepřiměřená pro dosažení cílů, které sleduje nařízení č. 1024/2013.
- 48 Jak uvedl Tribunál v bodech 44 a 46 napadeného rozsudku, čl. 70 odst. 1 nařízení č. 468/2014 se nikterak nezmiňuje o tom, že by měla být zkoumána nezbytnost přímého obezřetnostního dohledu nad významným subjektem ze strany ECB, a z doslovného výkladu tohoto ustanovení nevyplývá, že by klasifikaci uvedeného subjektu jako méně významného mohla odůvodnit skutečnost, že přímý obezřetnostní dohled nad tímto subjektem vykonávaný vnitrostátními orgány je s to dosáhnout cílů tohoto nařízení stejně dobře jako dohled vykonávaný samotnou ECB.
- 49 Jak tedy Tribunál rozhodl v bodech 54, 63 a 72 napadeného rozsudku, pokud jde o úkoly uvedené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, Rada svěřila ECB výlučnou pravomoc, přičemž článek 6 tohoto nařízení umožňuje, aby ji na decentralizované úrovni v rámci jednotného mechanismu dohledu a pod dohledem ECB vykonávaly ve vztahu k méně významným úvěrovým institucím ve smyslu tohoto čl. 6 odst. 4 prvního pododstavce vnitrostátní orgány, a pokud jde o některé z těchto úkolů, zároveň svěřila ECB výlučnou pravomoc k vymezení obsahu pojmu „zvláštní okolnosti“ ve smyslu zmíněného čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce, která byla uplatněna přijetím článků 70 a 71 nařízení č. 468/2014.
- 50 Dále je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 platí, že podmínkou klasifikace takové úvěrové instituce, jako je Landeskreditbank, jejíž aktiva mají celkovou hodnotu převyšující 30 miliard eur, jako méně významné, je, že takovou klasifikaci odůvodňují zvláštní okolnosti ve smyslu tohoto ustanovení.
- 51 Landeskreditbank v tomto ohledu nesprávně tvrdí, že Tribunál vyložil čl. 6 odst. 4 druhý pododstavec nařízení č. 1024/2013 a článek 70 nařízení č. 468/2014 bez ohledu na zásadu proporcionality.
- 52 Je totiž nutno konstatovat, že Tribunál v bodech 66 až 85 napadeného rozsudku při výkladu těchto ustanovení ke zmíněné zásadě přihlédl.
- 53 Zejména v bodě 68 napadeného rozsudku Tribunál správně připomněl, že posouzení přiměřenosti opatření je třeba skloubit s dodržováním prostoru pro uvážení případně příznanému unijním orgánům při jeho přijímání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Německo v. Parlament a Rada, C-380/03, EU:C:2006:772, bod 145 a citovaná judikatura).
- 54 V této souvislosti je třeba uvést, že ustanovení nařízení č. 1024/2013 a č. 468/2014 svěřují ECB pravomoc přijímat rozhodnutí, v nichž budou zohledněny skutkové okolnosti, a kladou na tyto okolnosti přiměřené podmínky. Podle čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 v této souvislosti platí, že subjekt, který nelze považovat za méně významný na základě kritérií uvedených v tomto ustanovení, však za méně významný považovat lze, odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, které jsou vymezeny v článku 70 nařízení č. 468/2014.
- 55 Ve zmíněných ustanoveních jde o situaci, kdy přímý obezřetnostní dohled nad významným subjektem ze strany vnitrostátních orgánů umožňuje lepší naplňování cílů sledovaných nařízením č. 1024/2013 než přímý obezřetnostní dohled nad tímto subjektem ze strany ECB, nebo naopak o situaci, kdy tento dohled ze strany ECB neumožňuje dosáhnout uvedených cílů tak, jako přímý obezřetnostní dohled nad dotčeným subjektem ze strany zmíněných orgánů.

- 56 Podle čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013 naproti tomu platí, že je-li to nezbytné k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů dohledu, může ECB kdykoli z vlastního podnětu po konzultaci vnitrostátních příslušných orgánů nebo na žádost vnitrostátního příslušného orgánu rozhodnout, že bude sama přímo vykonávat všechny příslušné pravomoci ve vztahu k jedné nebo více úvěrovým institucím uvedeným v tomto čl. 6 odst. 4.
- 57 Tato ustanovení obsahují odlišná kritéria – kritérium nepřiměřenosti klasifikace dohlíženého subjektu jako významného a kritérium nutnosti výkonu příslušných pravomocí ze strany ECB.
- 58 Srovnání uvedených ustanovení provedené v bodě 62 napadeného rozsudku potvrzuje závěr, který Tribunál učinil v bodě 77 zmíněného rozsudku a podle něhož unijní normotvůrce tím, že vytvořil jednotný mechanismus dohledu, v článku 6 nařízení č. 1024/2013 skloubil zohlednění úlohy členských států při provádění unijního práva s plněním cílů tohoto nařízení.
- 59 Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce zásadu proporcionality zohlednil a ECB není povinna – jak Tribunál zdůraznil v bodě 75 napadeného rozsudku – případ od případu zkoumat, zda navzdory uplatnění kritérií uvedených v čl. 6 odst. 4 druhém pododstavci nařízení č. 1024/2013 nemá významná úvěrová instituce spadat pod přímý dohled vnitrostátních orgánů, protože uvedené orgány by mohly lépe dosáhnout cílů tohoto nařízení.
- 60 Tribunál se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 80 napadeného rozsudku učinil závěr, že „zvláštními a skutkovými okolnostmi, kvůli nimž je klasifikace subjektu jako významného nepřiměřená“ uvedenými v čl. 70 odst. 1 nařízení č. 468/2014 se rozumí pouze zvláštní a skutkové okolnosti, které implikují, že přímý obezřetnostní dohled ze strany vnitrostátních orgánů je pro uspokojení těchto cílů a zásad, zejména potřeby zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů dohledu, lepší než přímý obezřetnostní dohled ze strany ECB.
- 61 Opodstatněnost tohoto výkladu Tribunálu podporuje skutečnost, že výraz „zvláštní okolnosti“ zmíněný v čl. 70 odst. 1 nařízení č. 468/2014, jakož i v čl. 6 odst. 4 druhém a pátém pododstavci nařízení č. 1024/2013 musí být podle čl. 70 odst. 2 nařízení č. 468/2014 vykládán úzce.
- 62 A konečně musí být i odmítnut argument, podle něhož výklad pojmu „zvláštní okolnosti“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014, který provedl Tribunál, zbavuje tato ustanovení jejich užitečného účinku, jelikož znemožňuje prokázání existence takových okolností.
- 63 Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 74 svého stanoviska, nic nenasvědčuje tomu, že Landeskreditbank by se v důsledku tohoto výkladu, který odpovídá znění a cílům nařízení č. 1024/2013 a č. 468/2014, nemohla dovolávat „zvláštních okolností“ ve smyslu zmíněných ustanovení a prokázat jejich existenci.
- 64 Výklad pojmu „zvláštní okolnosti“ ve smyslu těchto ustanovení, který provedl Tribunál, není za těchto podmínek stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.
- 65 Z toho vyplývá, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 66 V rámci druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Landeskreditbank tvrdí, že pokud Tribunál v bodech 101 až 112 napadeného rozsudku odmítl uznat, že se ECB dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, zatížil tento rozsudek vadou nesprávného právního posouzení.
- 67 Landeskreditbank se zejména domnívá, že Tribunál měl mimo jiné na základě vlastního výkladu relevantních ustanovení posoudit její konkrétní a věcnou argumentaci a ověřit, zda přímý obezřetnostní dohled ze strany příslušných vnitrostátních orgánů umožňuje v souladu s touto argumentací lepší naplňování cílů nařízení č. 1024/2013 než přímý dohled ze strany ECB.
- 68 Landeskreditbank kromě toho namítá, že i když se Tribunál zabýval její argumentací, podle které odůvodňuje obezřetnostní dohled ze strany vnitrostátních orgánů rozmanitost právních rámců a orgánů dohledu nad její činností, dopustil se nesprávného posouzení.
- 69 ECB a Komise argumentaci Landeskreditbank zpochybňují.

– Závěry Soudního dvora

- 70 Vzhledem k tomu, že – jak vyplývá z bodů 87, 88, 102, 104 a 108 napadeného rozsudku – argumentace Landeskreditbank uplatněná před Tribunálem spočívala v tvrzení, že přímý obezřetnostní dohled ze strany německých orgánů postačuje k dosažení cílů nařízení č. 1024/2013 a k zajištění důsledného uplatňování vysokých standardů obezřetnostního dohledu a že v tomto ohledu není nutný přímý obezřetnostní dohled ze strany ECB, Tribunál s ohledem na svůj výklad pojmu „zvláštní okolnosti“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014, jehož správnost byla potvrzena při posuzování první části prvního důvodu předmětného kasačního opravného prostředku, správně konstatoval, že tato argumentace není relevantní.
- 71 Nadto je třeba podotknout, že pouhé tvrzení Landeskreditbank, že obezřetnostní dohled ze strany vnitrostátních orgánů umožňuje v důsledku rozmanitosti právních rámců a orgánů dohledu nad její činností lepší naplňování cílů nařízení č. 1024/2013 než obezřetnostní dohled vykonávaný ECB, je – kromě toho, že bylo uplatněno až ve fázi repliky v řízení před Tribunálem – k prokázání nepřiměřenosti tohoto dohledu zjevně nedostatečné a Tribunál na jeho základě nemohl být nucen ověřovat, zda případně nastaly zvláštní okolnosti ve smyslu uvedených ustanovení.
- 72 Pokud tedy Tribunál v bodě 112 napadeného rozsudku zamítl žalobní důvod Landeskreditbank vycházející z toho, že ECB zjevně nesprávně posoudila skutkový stav, nedopustil se nesprávného právního posouzení.
- 73 Z toho vyplývá, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

Ke třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 74 Landeskreditbank v rámci třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál v bodech 140 až 142 a 149 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že ECB nelze vytýkat, že nevyužila své posuzovací pravomoci a že porušila povinnost prošetřit skutkové okolnosti, když odmítla argumentaci Landeskreditbank jako irelevantní.

75 ECB a Komise argumentaci Landeskreditbank zpochybňují.

– *Závěry Soudního dvora*

76 Jak bylo uvedeno v bodě 70 tohoto rozsudku, argumentace Landeskreditbank uplatněná před Tribunálem v podstatě spočívala v tvrzení, že cílů nařízení č. 1024/2013 lze dosáhnout prostřednictvím přímého obezřetnostního dohledu ze strany německých orgánů a není přitom nutný přímý obezřetnostní dohled ze strany ECB.

77 Vzhledem k tomu, že tato argumentace je pro účely výkladu pojmu „zvláštní okolnosti“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a článku 70 nařízení č. 468/2014, který vyplývá z bodu 80 napadeného rozsudku, jakož i z bodů 50 a 51 tohoto rozsudku, irelevantní, Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, pokud v bodech 142 a 150 napadeného rozsudku zamítl jak čtvrtý žalobní důvod Landeskreditbank vycházející ze zneužití pravomoci, kterého se ECB měla dopustit, jelikož protiprávně neuplatnila svoji posuzovací pravomoc, tak její pátý žalobní důvod vycházející z toho, že ECB porušila povinnost posoudit a zohlednit všechny relevantní okolnosti daného případu, jelikož ECB nebylo možno vytýkat, že takovou argumentaci odmítla, ani že při uplatnění uvedeného čl. 70 odst. 1 nezohlednila okolnosti, které byly z hlediska znění tohoto ustanovení irelevantní.

78 Třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku tudíž musí být zamítnuta.

79 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

80 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku Landeskreditbank namítá, že došlo ke zkreslení sporného rozhodnutí a k nesprávnému posouzení požadavků odůvodnění tohoto rozhodnutí.

81 Tento důvod je rozdělen na dvě části.

K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– *Argumentace účastnic řízení*

82 V rámci první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku Landeskreditbank tvrdí, že Tribunál v bodech 31 a 34 napadeného rozsudku sporné rozhodnutí zkreslil, jelikož nesprávně popsal jeho odůvodnění a toto odůvodnění nahradil vlastním odůvodněním.

83 Landeskreditbank zejména namítá, že v uvedeném rozhodnutí není uplatněno kritérium, podle něhož lze její kvalifikaci coby významného subjektu vyloučit pouze pokud je prokázáno, že přímý obezřetnostní dohled ze strany německých příslušných orgánů umožňuje lepší naplňování cílů nařízení č. 1024/2013 než dohled ze strany ECB.

84 ECB a Komise argumentaci Landeskreditbank zpochybňují.

– Závěry Soudního dvora

- 85 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum (rozsudky ze dne 5. prosince 2013, *Solvay v. Komise*, C-455/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:796, bod 90, a ze dne 10. března 2016, *HeidelbergCement v. Komise*, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16).
- 86 V projednávaném případě je třeba uvést, že sporné rozhodnutí je akt týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovou institucí, který přijala ECB, jež má v tomto ohledu široký prostor pro uvážení, jelikož jak je uvedeno v bodě 55 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, tím, že ECB převezme úkoly v oblasti dohledu, to pro ni znamená, že přijímá významnou odpovědnost chránit finanční stabilitu v Unii a uplatňovat své pravomoci dohledu co nejúčinnějším a nejprůměrnějším způsobem.
- 87 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít na získání těchto vysvětlení osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčko všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 5. prosince 2013, *Solvay v. Komise*, C-455/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:796, bod 91, a ze dne 10. března 2016, *HeidelbergCement v. Komise*, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16).
- 88 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ECB podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 ustaví správní revizní komisi pro účely provádění vnitřního správního přezkumu rozhodnutí přijatých ECB při výkonu pravomocí, které jí jsou svěřeny tímto nařízením.
- 89 ECB tuto komisi zřídila rozhodnutím 2014/360, které bylo přijato na základě článku 24 nařízení č. 1024/2013.
- 90 Podle čl. 24 odst. 7 nařízení č. 1024/2013 platí, že když je komisi předložena žádost o přezkum rozhodnutí, které ECB přijala na základě tohoto nařízení, komise po rozhodnutí o přípustnosti této žádosti vydá stanovisko a předá záležitost Radě dohledu ECB za účelem přípravy nového návrhu rozhodnutí. Článek 16 odst. 2 rozhodnutí 2014/360 stanoví, že správní revizní komise ve stanovisku navrhne, zda by původní rozhodnutí mělo být zrušeno, nahrazeno rozhodnutím se stejným obsahem, nebo nahrazeno rozhodnutím s pozměněným obsahem, a že v posledně uvedeném případě musí být ve stanovisku obsaženy návrhy nezbytných změn. Článek 24 odst. 7 nařízení č. 1024/2013 stanoví, že Rada dohledu toto stanovisko zohlední a neprodleně předloží Radě guvernérů nový návrh rozhodnutí, který původní rozhodnutí zruší, nebo jej nahradí rozhodnutím se stejným obsahem, nebo jej nahradí rozhodnutím s pozměněným obsahem. Nový návrh rozhodnutí se pokládá za přijatý, pokud Rada guvernérů nevznesla ve lhůtě nejdéle deseti pracovních dní námitku.
- 91 Podle čl. 24 odst. 9 nařízení č. 1024/2013 a článku 18 rozhodnutí 2014/360 kromě toho platí, že stanovisko vydané správní revizní komisí, nový návrh rozhodnutí předložený Radou dohledu a rozhodnutí přijaté Radou guvernérů se odůvodňují a oznamují stranám.
- 92 Z ustanovení článku 24 nařízení č. 1024/2013 a rozhodnutí 2014/360 tedy vyplývá, že toto stanovisko, tento nový návrh rozhodnutí i toto rozhodnutí vydává tentýž orgán, a sice ECB, a že jsou součástí téhož řízení o vnitřním správním přezkumu rozhodnutí přijatých tímto orgánem při výkonu pravomocí, které jsou mu svěřeny nařízením č. 1024/2013, a tedy jsou, jak uvedl generální advokát v bodě 98 svého stanoviska, vzájemně provázány.

- 93 Tribunál tudíž v bodech 31, 34 a 128 napadeného rozsudku správně posuzoval sporné rozhodnutí s ohledem na stanovisko správní revizní komise, které bylo Landeskreditbank oznámeno v souladu s čl. 24 odst. 9 nařízení č. 1024/2013 a článkem 18 rozhodnutí 2014/360.
- 94 Tribunál v projednávaném případě konstatoval, že správní revizní komise dospěla ve stanovisku ze dne 20. listopadu 2014 k závěru, že rozhodnutí ECB ze dne 1. září 2014, kterým byla Landeskreditbank kvalifikována jako „významný subjekt“ ve smyslu čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1024/2013, je v souladu s právními předpisy, a že ECB sporným rozhodnutím toto rozhodnutí zrušila a nahradila, přičemž tuto kvalifikaci zachovala.
- 95 Tribunál se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení, pokud poté, co v bodě 125 napadeného rozsudku uvedl, že stanovisko správní revizní komise je součástí kontextu sporného rozhodnutí, a může být tedy na základě judikatury připomenuté v bodě 87 tohoto rozsudku zohledněno pro účely posouzení dostatečnosti odůvodnění tohoto rozhodnutí, v bodě 127 napadeného rozsudku rozhodl, že z čl. 24 odst. 1 a 7 nařízení č. 1024/2013 nutně plyne, že jelikož uvedené rozhodnutí tomuto stanovisku odpovídá, na toto stanovisko navazuje a vysvětlení v něm uvedená mohou být zohledněna pro účely posouzení otázky dostatečnosti odůvodnění sporného rozhodnutí.
- 96 Tribunál se v této souvislosti nedopustil nesprávného právního posouzení ani v tom, že v bodě 128 napadeného rozsudku v rámci posuzování dostatečnosti odůvodnění sporného rozhodnutí vyložil toto rozhodnutí ve spojení se stanoviskem správní revizní komise a rozhodl, že z tohoto výkladu vyplývá jednak to, že se ECB domnívala, že zvláštní okolnosti mohou nastat pouze za podmínky, že cílů nařízení č. 1024/2013 lze lépe dosáhnout prostřednictvím přímého obezřetnostního dohledu ze strany vnitrostátních orgánů, a jednak to, že Landeskreditbank neprokázala, že tato podmínka je ve vztahu k ní splněna.
- 97 Za těchto podmínek Tribunál sporné rozhodnutí nezkreslil.
- 98 Z toho vyplývá, že první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

Ke druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

- 99 V rámci druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku se Landeskreditbank domnívá, že s ohledem na to, že Tribunál zkreslil obsah sporného rozhodnutí, dopustil se i nesprávného posouzení, když pominul, že toto rozhodnutí nesplňuje požadavky, které klade unijní právo na odůvodnění.
- 100 Landeskreditbank má mimo jiné za to, že sporné rozhodnutí je nelogické a rozporuplné, že z něj nevyplývají důvody, o které se opírá, a že v něm není posouzena její argumentace, takže Tribunál nebyl na rozdíl od toho, co sám uvedl, schopen přezkoumat opodstatněnost jeho odůvodnění.
- 101 ECB a Komise argumentaci Landeskreditbank zpochybňují.

– Závěry Soudního dvora

- 102 Vzhledem k tomu, že je druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku založena na předpokladu, podle kterého Tribunál zkreslil obsah sporného rozhodnutí a který Soudní dvůr v rámci posouzení první části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku odmítl, tato část musí být zamítnuta jako irelevantní.

- 103 S přihlédnutím ke všem výše uvedeným úvahám musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 104 Landeskreditbank v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že napadený rozsudek je stížen procesním pochybením, jelikož se zabývá aspekty, které nebyly předmětem řízení.
- 105 Landeskreditbank je toho názoru, že pokud Tribunál odmítl její argumentaci proto, že netvrdila, že vnitrostátní obezřetnostní dohled umožňuje dosahovat cílů nařízení č. 1024/2013 lépe než přímý dohled vykonávaný ECB, ačkoliv toto kritérium nebylo v průběhu řízení před ECB ani Tribunálem projednáno, porušil její právo být vyslechnuta a zásadu kontradiktornosti řízení.
- 106 Totéž platí i ve vztahu k poznámce uvedené v bodě 111 napadeného rozsudku, podle které nebylo mezi orgány spolkové země Bádensko-Württembersko a německými spolkovými orgány, které by mohly spolupracovat snáze mezi sebou než s ECB, zavedeno žádné uspořádání či spolupráce.
- 107 ECB a Komise argumentaci Landeskreditbank zpochybňují.

Závěry Soudního dvora

- 108 Zprvce nelze souhlasit s argumentem Landeskreditbank, že v řízení nebylo projednáno kritérium, na jehož základě by bylo možné dospět k závěru, že nastaly zvláštní okolnosti ve smyslu čl. 6 odst. 4 druhého pododstavce nařízení č. 1024/2013 a čl. 70 odst. 1 nařízení č. 468/2014, tedy že dosažení cílů nařízení č. 1024/2013 by zajistil přímý obezřetnostní dohled ze strany vnitrostátních orgánů lépe než přímý obezřetnostní dohled ze strany ECB.
- 109 Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 116 svého stanoviska, ze žaloby a žalobní odpovědi jednoznačně plyne, že účastnice řízení o uvedeném kritériu před Tribunálem jednaly, takže bylo dodrženo právo Landeskreditbank být vyslechnuta i zásada kontradiktornosti řízení.
- 110 Jak kromě toho uvedl Tribunál v bodě 129 napadeného rozsudku, analýza prvního důvodu, který Landeskreditbank uplatnila na podporu žaloby na neplatnost, prokazuje, že žalobkyně mohla odůvodnění ECB porozumět a v rámci tohoto žalobního důvodu ho mohla napadnout a Tribunál mohl provést přezkum opodstatněnosti odůvodnění sporného rozhodnutí.
- 111 Kromě toho byly na jednání před Tribunálem vyslechnuty řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu.
- 112 Co se zadruhé týče poznámky uvedené v bodě 111 napadeného rozsudku, podle které nebylo mezi orgány spolkové země Bádensko-Württembersko a německými spolkovými orgány, které by mohly spolupracovat snáze mezi sebou než s ECB, zavedeno žádné uspořádání či spolupráce, postačuje uvést, že Tribunál tímto způsobem v reakci na argument, který Landeskreditbank vznesla ve fázi repliky a podle něhož může obezřetnostní dohled ze strany německých orgánů s ohledem na rozmanitost právních rámců a orgánů dohledu nad její činností zajistit důsledné uplatňování vysokých standardů obezřetnostního dohledu lépe než obezřetnostní dohled vykonávaný ECB, pouze konstatoval, že jelikož nebyly předloženy konkrétní informace, které by mohly doložit, že vzájemná spolupráce vnitrostátních orgánů je za tímto účelem snazší než spolupráce s ECB, je tento argument nutno odmítnout jako nepodložený.

- 113 Tribunál tudíž neporušil ani právo Landeskreditbank být vyslechnuta, ani zásadu kontradiktornosti řízení.
- 114 Třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být za těchto podmínek zamítnut.
- 115 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že kasační opravný prostředek musí být v plném rozsahu zamítnut.

K nákladům řízení

- 116 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.
- 117 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 118 Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a Landeskreditbank neměla ve věci úspěch, je důvodné Landeskreditbank uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené ECB a Komisí.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.